

Het viel de ondernemingsraad rauw op het dak

Het viel de ondernemingsraad tot drie keer toe rauw op het dak. En dat in slechts een paar maanden tijd.

De onderneming was een familiebedrijf. Het had net zijn honderdjarig bestaan gevierd. Vrij uitbundig zelfs, al ging het niet echt goed. De twee voorafgaande jaren waren met ruime verliezen afgesloten en ook in het jubileumjaar ging het niet voor de wind. Maar de grote klap kwam totaal onverwachts toen een grote klant failliet ging. Daarmee viel een derde van de omzet weg en werd eveneens een derde van de openstaande debiteurenrekening oninbaar.

Het tweede wat de ondernemingsraad rauw op het dak viel was dat zich vervolgens drie heren aan de poort meldden. Een interim manager, een HR manager en een bedrijfsanalist. Die kwamen namens de bank vertellen dat zij de nieuwe leiding vormden. En dat de directeur grootaandeelhouder en de andere familieleden, al dan niet mede aandeelhouders, per onmiddellijk hun spullen moesten pakken en dat zij per ommegaande het bedrijfsterrein moesten verlaten. In de leningsvoorwaarden van de bank stond dat deze de aandelen in onderpand had en dat bij het niet voldoen aan de leningsvoorwaarden de bank het stemrecht op de aandelen kon gaan uitoefenen. Dat punt was nu bereikt. De ondernemingsraad vond dat het nu tijd werd een deskundige in te schakelen.

In een eerste overleg met de nieuwe interim manager en zijn HR side kick kreeg de ondernemingsraad de voorlopige diagnose van de bedrijfsanalist te horen. Het bedrijf werd al jaren lang slecht geleid, dus de situatie was heel zorgelijk, maar niet hopeloos. Bij goed ingrijpen zouden er toekomstmogelijkheden zijn, maar helaas, er was geen geld. Niet om te investeren en ook niet voor een sociaal plan. Er was inmiddels betalingsonmacht gemeld bij de fiscus vanwege een geschatte belastingschuld van ruim € 2 miljoen, die vermoedelijk zou oplopen naar € 3,2 miljoen. Het voorlopig verlies over het jubileumjaar zou uitkomen op zo'n € 1.850.000.

En dat was nog niet alles. Het Eigen Vermogen bleek negatief te zijn en alles wat verpand kon worden was ook verpand. Bovendien bleek de hypotheekschuld hoger dan de waarde van het pand. Bij lenen om te kunnen investeren was dus geen optie. Om aan liquide middelen te komen waren de meeste trekkers en opleggers verkocht. Dat leverde eenmalig geld op, maar daar stond tegenover dat daar nu wel huur voor betaald moest worden. Onder die omstandigheden was het bedrijf verkopen geen optie: daarvoor waren geen kopers te vinden. Ook een financier vinden zou niet lukken omdat daarvoor de vooruitzichten te slecht waren. Ergo het bedrijf moest het zelf doen als een soort Baron Von Münchhausen die zichzelf met paard en al aan zijn eigen pruik uit het moeras trok. De bank gaf aan mee te zullen doen zolang dat naar verwachting meer zou opleveren dan het bedrijf failliet laten gaan.

Er moest op korte termijn een herstructureringsvoorstel komen dat continuïteit kon waarborgen en dat de bank binnen boord kon houden. Het plan moest een aantal zaken oplossen, zoals het wegwerken van een structureel verlies van € 1,3 miljoen. En het verbeteren van de verhouding omzet en kosten per kilometer. De kosten per kilometer varen meer dan 10 cent hoger dan de omzet per kilometer. Ook was de bezettingsgraad van de auto's te laag dus moest er beter gestuurd worden

op planning en belading zodat er met minder ritten evenveel vervoerd kon worden. De chauffeurs waren te duur ten opzichte van concurrentie dus wilde de interim gaan werken met minder vaste chauffeurs en meer flexibele inzet. Bovendien zou het personeel in dienst komen van de werkmaatschappij waarvoor gewerkt werd. Er zouden circa 80 tot 90 ontslagen vallen. Op grond van de Wet collectief ontslag werden UWV en bonden ingelicht, maar er was geen geld voor afvloeiingsregelingen, hooguit wat beperkte mogelijkheden voor begeleiding van werk naar werk.

En tenslotte zou de aandeelhouder buiten spel gezet worden via een stichting administratiekantoor aandelen en certificering van de aandelen. Daardoor kwamen de aandeelhouders op grotere afstand van de onderneming te staan omdat zij certificaathouder zonder stemrecht werden. Het stemrecht op de aandelen kwam in die opzet bij het bestuur van de STAK.

Een week later lag er een adviesaanvraag. Op hele grote hoofdlijnen en met heel weinig invulling van details. En nog weer een week later lag er een advies. Daarin gaf de ondernemingsraad aan dat hij de grote lijnen onderschreef en dat hij vervolg adviesaanvragen verwachtte over de verdere invulling. Maar helaas, zover kwam het niet. Twee maanden later bleek dat de fiscus niet bereid was verder uitstel van betaling te geven en hij vorderde per direct de openstaande belastingschuld van inmiddels € 5 miljoen. Aanvragen van het faillissement bleek de enige optie.

Als een faillissement je rauw op het dak valt is dat niet leuk. In de keuken kan rauw daarentegen best lekker zijn. Op Borneo maken ze bijvoorbeeld een gerecht dat Umiah heet van rauwe vis. In plaats van de vis te verhitten wordt de vis gegaard door het in citroensap te marinieren, een bereidingswijze die in de zestiende eeuw door de Portugezen vanuit Peru naar Zuid Oost Azië is gebracht. Neem een pond vismotten (kabeljauw, heilbot of makreel) en leg die op een schaal. Pers 4 citroenen uit en giet het sap (op twee eetlepels na) over de vis. Laat dat drie kwartier tot een uur marinieren. Draai de vismotten af en toe om.

Neem drie lomboks (rode pepers), haal de pitjes en de zaadlijsten er uit en snij ze aan kleine ringetjes. Neem vijf sjalotten en snij die ook aan fijne ringetjes. Hak een stuk verse gember (drie à vier centimeter) fijn en meng dat met gehakte verse koriander, verse selderij, de lombok en de sjalotten. Afmaken met een beetje zout en twee eetlepels citroensap en mengen met de gegaarde vis. Opdienen met witte rijst.

Ingrediënten
Een pond vismotten (kabeljauw, heilbot of makreel)
4 citroenen
3 à 4 lomboks
4 à 5 sjalotten
Stukje van 3 à 4 centimeter verse gember
Een paar takjes verse koriander
Een paar takjes verse selderij